

Glasbena Mafica v Ljubljani.

V ponedeljek, 6. marca 1922. zvečer točno ob
8. uri v dvorani Filharmonične družbe
na Kongresnem trgu

III. KONCERT

iz cikla jubilejnih koncertov ob 50-letnici
Glasbene Mafice z izključno
izvirnim sporedom.

Izvajajo koncertna in operna pevka gospa

Pavla Lovše.

Na klavirju spremlja
kons. prof. g. Janko Ravnik.

SPORED:

1. a) **Nedved:** Pogled v nedolžno oko.
b) **Vilhar:** Nezakonska mati.
c) **Foerster:** Arija Minke iz opere
Gorenjski Slavček.
2. a) **Lajovic:** Begunka pri zibel.
b) **Kogoj M.:** Gazela.
c) **Škrjanc:** Vizija.
č) **Škrjanc:** Pomladne noči.
d) **Ravnik:** V razkošni sreči.

ODMOR.

3. a) **Parma:** Poslednja noč.
b) **Prochazka:** Zvezde žarijo.
c) **Dev:** Pastirica.
4. a) **dr. Krek:** Tam zunaj je sneg.
b) **Pavčič:** Pred durmi.
c) **Pavčič:** Mehurčki.
č) **Pavčič:** V Indijo.

Adamčič

POGLED V NEDOLŽNO OKO.

(S. Gregorčič.)

Nikar, nikar se me ne boj,
nedolžni, nežni angelj moj.
le semkaj k meni sedi,
oko v oko mi gledi!
Pogled je čist, oko mirno,
v njem seva ti nebo
in meni v njem leskeče
odsev že davne sreče.
Budi spomin mi krasnih dni,
ko bil sem še, kot zdaj si ti,
spominja me mladosti
brez toge, brez bridkosti.
Spominja me čarobnih let,
ko bil je v cvetji svet
enako vrtu v maju,
ko živel sem ko v raju.
Pa če zaprt je sreče raj,
da gledam vanj, se zdi mi vsaj,
ko v tvoja zrem očesa
odprta v njih nebesa.
Srce se v prsih mi topi,
zamaknjeno v nekdanje dni,
v presrečno dobo cveta,
o zlata, zlata leta!

NEZAKONSKA MATI

(dr. Fran Prešern.)

Kaj pa je tebe treba bilo,
dete ljubo, dete lepo,
meni mladi deklici,
neporočeni materi?
Oče so kleli, topli me,
mati nad mano jokali se:
moji se mene sram'vali so,
tuji za mano kazali so.
On, ki je sam bil ljubi moj,
on, ki je pravi oče tvoj,
šel je po svetu, Bog ve kam;
tebe in mene ga je sram!
Kaj pa je tebe treba bilo,
dete ljubo, dete lepo?
Al' te je bilo treba al' ne,
vendar presrečno ljubim te.
Meni nebo odprto se zdi,
kadar se v tvoje ozrem oči;
kadar prijazno nasmeješ se,
kar sem prebila, pozabljeno je.
On, ki ptice pod nebom živi,
maj ti da srečne, vesele dni!
Al' te je treba, al' ne,
vedno bom srčno ljubila te!

ARIJA MINKE IZ OPERE GORENJSKI SLAVČEK.

(Lujiza Pesjakova.)

Nebeško solnce trosi nadejo mi v srce
in klasje in cvetlice o sreči govore.
Oj, danes sem vesela, da davno ne
tako
in vedno premišljujem, kaj se zgodilo
bo!
Skrbi, solze in toga v tem hipu so
prešle,
o solnce, klasje, cvetje, povejte, kaj
mi je!

BEGUNKA PRI ZIBELI.

(Oton Župančič.)

Jezušček med trtami,
Jezušček pod oljkami,
ziblje ga Marija...
Zlata pala je steza
preko polja ravnega.
dete, pojava k njima.

Kdo sta tujca in odkod?
K Jezusu na božjo pot
greva preko Soče,
in k Mariji greva z Brd,
izpod oljk in izmed trt
romarja brez kože...

K meni, k meni, romarja!
Kar iskala, sta našla:
Jezusa, Marijo
v Betlehemu sredi trt,
sredi oljk, kot sredi Brd
tiho domačijo.

K meni, k meni romarja!
Kar iskala, sta našla:
bomo skup živeli,
bomo skupaj sanjali,
zibelke poganjali,
si o domu peli...

Mati božja objema me,
Jezušček prižema te —
joj, saj smo si znanci:
midva z Brd in onadva
s Svete Gore sta doma,
z doma vsi pregnanci...

GAZELA.

(Dragotin Kette.)

Pa zelene brstiče poganja
vsaka vejica kostanja.
In poljubi jih solnce jedenkrat,
pa privabi že listke zelene
in poljubi jih solnce drugikrat,
sredi listov že cvetje požene
in poljubi jih solnce tretjikrat;
ah, že je omamilo tudi mene.

VIZIJA.

(Pavel Karlin.)

S temne samote, zvečernih sene
se je prikazal tvoj beli obraz...
Kakor spomin na veselo pomlad,
na vriskajočo, cvetočo pomlad.
Ljubica, jaz nate mislim takrat!
Svetlo, plamenčka iz temne noči
so me pogledale tvoje oči...
Kakor meglice od rožnega polja
so se ovili krog tvoje glave
zlati, nakodrani mehki lasje.
Jaz sem pozabil na svoje gorje...

POMLADNE NOČI.

(Li-tai-pe — Karlin.)

Najlepša je pomladna noč,
cekin bi zanjo dal:
cvetice sladko vonjajo
in mesec je svetel. —
In pesmi glas
in zvok piščalk
z vetrom hite lahno.
Med drevjem tiho
v nočnem miru
ujčke se zibajo.

V RAZKOŠNI SREČI.

(dr. V. Molé.)

Pod solncem se daljave grejejo,
drhte jim grudi sveže, mlade,
pod nebom se škrjančki smejejo
in radost sejejo v livade.
Blesteče veje se priklanjajo
in čakajo dehtenja, cvetja
in solnčne moje misli sanjajo
o raju Tvojega objetja.
In moje pesmi nate čakajo,
da Te pripelje bela cesta,
se v sreči smejejo in plakajo
kot pred oltar idoč nevesta.

POSLEDNJA NOČ.

(A. Aškerc.)

Še en poljub dekle mi daj!
Ostani z Bogom vekomaj!
Nocojšnjo noč, poslednjo noč,
od tebe moram daleč proč.
Le mesec bo tovariš moj
in zvezd na nebu bledeh roj
mi svetil bo na temno pot,
ko pojdem samcat, sam odtod.
Saj davno vem, saj dobro vem,
da jaz te ljubiti ne smem.
Poslednjič v črne ti oči
pogled se moj naj potopi.
V to hladno noč in sneg in led
od tebe moram v tuji svet.
Se en poljub mi, ljuba daj!
Ne bo me nikdar več nazaj!

ZVEZDE ŽARIJO.

(O. Župančič.)

Zvezde žarijo pokojno,
rože duhtijo opojno,
ljubica lahko noč!
Moja devojčica spava,
moja ljubezen plava
lahno nad njo.
Tiho okoli vse tiho.
Skoro ni slišati vzdihov
tople noči,
in vse brezmejno okrožje,
iskrice milosti božje
siplje na svet.
Zvezde žarijo pokojno,
rože duhtijo opojno,
ljubica lahko noč!

PASTIRICA.

(dr. Ivan Robida.)

Jagnjeta bela, moja vesela,
dajte, krenimo na cesto belo!
Tam za borovi, tam za lesovi
pada že solnce zlato za goro.
Hoj, hoj, hojo!
Ptičke vtihnile so,
glavice skrile so
plahe pod mehko perut.
Rožice shivajo,
v rosi umivajo
ličica drobna povsod.
Zvezdice vrh neba
iz srebra, iz zlata,
že pogledavajo v noč.
Ko pa posveti še mesec čez vrh gore,
on bo privriskal gredoč!

Kje si ti ljubček moj,
srca edinec moj,
da te ne vidi oko!
Ah, glej, vse dolge dni,
ah, glej, vse daljše noči,
mislim le nate samo.
Cvetja nabrala sem,
v šopek zvezala sem,
nageljni ž njega dehte,
rosa na njih blišči.
Morda pa rosa ni,
morda so moje solze.
Jagnjeta bela, moja vesela,
dajte, krenimo na cesto belo!
Tam za borovi, tam za lesovi,
pada že solnce zlato za goro.
Hoj, hoj, hoho!

TAM ZUNAJ JE SNEG.

Tam zunaj je sneg
in burja nezvanka,
a tebe, nevganka,
le radost in smeh.
Ah, vse drugo je šlo,
le tvoj pogled žari še,
tvoje lice rudi še
kot nekdanj lepo.
Ni več na vrteh
lepih rožic razvitih,
vijolic ni skritih,
lilij belih ko sneg.
Toda ti si krasna,
tako strastna in vroča,
strastna, vroča in sredi naročja
ti vsa si, ti vsa si moja.

PRED DURMI.

(S. JENKO.)

Glasno si pevala,
strune ubirala,
nisi pač mislila,
da sem te čul.
Blizu pri durih bil,
tvoje sem glase pil,
ž njimi srce pojil,
vbogo srce.
Kljuko prijemala,
skor' jo pritisnila,
pa se ni upala
roka moja.
Solza je padala,
lice namakala,
nisi je videla
lite zastonj.

MEHURČKI.

(O. Župančič: »Ciciban«.)

Cicibanus, on je danes: Coprianus!
Coper, coper, hudi čar,
vsakemu iz lonca dar!
Najprej solnce, komu solnce?
Solnce Bogu,
iz njegovih zlatih rok
sije slava vseokrog.
Potle luna, komu luno?
Luno mami!
Vsako noč bedi za nas,
z luno bo ji krajši čas.
Tretje zemlja, komu zemljo?
Zemljo očki,
preoral jo bo, sejal,
bo pogače nam dajal!

V INDIJO.

(Iv. Albrecht.)

Vija, vaja, ena, dve,
kdor ostaja, naj pove!
Vija, vaja, dober glas,
kar ne raja, ni za nas.

Konja bomo osedlali,
v Indijo se odpeljali,
voz lesen in usnat bič,
vse ostalo ni za nič.

Tri gore in tri vode,
konj po ravni cesti gre,
ravna cesta sredi hiše,
skozi okna veter piše.

Konj, konjiček, ihaha,
vija, vaja, dva in dva!
Tu je stena — kraj sveta —
pod klopjo pa Indija!

